

Cuprins

Singură dintr-un păcat	
<i>Alexandra Gheorghe</i>	7
Păcătoasă până aproape de suflet, singură și după...	
<i>Oana Călin</i>	21
Te salut, Singurătate!	
<i>Ioana Țigănilă</i>	35
Basmul modern al singurătății	
<i>Natașa Alina Culea</i>	47
Furtuna	
<i>Lina Moacă</i>	57
Treizeci, patruzeci, cincizeci	
<i>Maria Bertoldo Stocheci</i>	69
24 de ore	
<i>Corina Ozon</i>	81
Katia. Păcat de părinte, singurătate de copil	
<i>Simona Ferrante</i>	91
De una singură, îmbrăcată ca mama	
<i>Ioana Maria Stăncescu</i>	107

De ce

*Singure
și păcătoase?*

*Deși este ca o gură de aer rece, una atât
de rece încât poate spinteca, singurătatea
o construiește pe femeia de astăzi.*

*Singure și păcătoase ca un respiro care parcă
îngheață, dar totodată încălzește. Păcătoase,
pentru că inspirând „păcatul” libertății
înțelegem cum să ne... metamorfozăm.*

Alexandra Gheorghe

Singură dintr-un păcat...

– Ce bei? îl întreb anxioasă.

– Hai să desfacem sticla pe care am adus-o. E un vin bun, roșu, te-ar mai liniști.

Răspunde nonșalant, schițând cu buzele cărnoase un fel de zâmbet de care oricum sunt îndrăgostită.

– De unde știi că sunt agitată sau neliniștită? îl întreb și îl privesc fix, în ochi, apoi îmi cobor privirea peste primii nasturi de la cămașă, care sunt deschiși.

S-a întors de la concert. Are un aer boem, care mă inspiră. Parfumul lui îmi provoacă stări firești, excitante, iar felul în care își plimbă ochii după corpul meu îmi aduce aminte cât de fericiți eram, cândva, împreună.

– Știi bine. Deși te cunosc de puțin timp, parcă te cunosc de-o viață...

– De ce ai venit?

– Pentru că mi-e dor de tine.

– Dar ești cu altcineva. Ce cauți aici?

– Nu știu, vreau doar să te văd și să te simt. Vreau să fiu a mea.

– De ce ai venit să-mi distorsionezi singurătatea? De ce nu mă lași în pace?

– Pentru că singurătatea ta este și a mea...

Am „criticat” acest cuvânt în toate felurile. I-am atribuit adjective de care uneori am fost mândră, alteori nu. I-am închinat scrisori de adio, dar și de dragoste. L-am blamat și apoi m-am închinat lui. Singurătatea pentru mine nu mai este de mult timp femeie, nu, ci a devenit un bărbat adevărat care știe, la naiba, să mă întorcă pe toate părțile, să îmi scoată în evidență și părțile bune, dar și părțile rele. Împreună cu „el” am savurat cele mai iscoditoare sticle cu vin și am făcut dragoste pe paturi incerte. Am fugit de mine spre mine și m-am găsit: speriată, urlând de dor, îngrijorată, cu dorința de a nu mai exista... Am plâns fără oprire, fără să înțeleg existența lacrimilor, apoi, îndreptându-mă spre cine sunt eu cu adevărat, am înțeles că lacrimile mi-au fost cele mai oneste făgăduințe.

În singurătate, până am învățat să mă obișnuiesc cu mine, până am înțeles cât de folositoare îmi sunt, am strigat de atâtea ori nume, angoase, am primit fără sfială trupuri care să mă pătrundă, în speranța că mă voi vindeca.

Acum a venit el, din nou, să mă forțeze să-mi înșel cea mai de preț iubire, cea care, mai presus decât el și decât oricine, m-a învățat să mă iubesc...

Deși te iubesc, așa cum am repetat-o de prea multe ori, nu te pot iubi mai mult decât mă iubesc pe mine.

Ar fi nefiresc să-ți permit să mă distrugi, să îmi calci în picioare demnitatea? N-am orgolii, știi bine. Am renunțat la ele pentru a afla cine sunt, pentru a-mi permite să exist.

Sunt păcătoasă, o scorpie îmbrăcată în haine de primăvară. Ador mirosul freziilor și liniștea lăuntrică pe care mi-a provocat-o prima noastră îmbrățișare.

Sunt păcătoasă, pentru că știu să greșesc și să nu mă ascund de iubire, să-mi asum vulnerabilitatea și faptul că simt atât de intens.

Sunt păcătoasă, deși am făcut dragoste știind că ești cu altă femeie. Am considerat că ești doar al meu, și așa vei rămâne. Orice femeie pe care o vei avea după ce m-ai cunoscut și am fost împreună, o vei purta ca pe un accesoriu.

– Te vreau! îmi șoptești măgulitor la ureche.

M-am ridicat de pe canapeaua grunjoasă pe care era așezat și el, și mi-am croit drum spre bucătărie.

Mai bine fumez o țigară decât să fac sex cu tine acum, îmi zic în gând, mințindu-mi cu tărie subconștientul. Mă refuză fiecare celulă din corp, inima zbiară și răcnește la mine, iar sufletul urlă de disperare după corpul său. Oțez atât de adânc, încât am impresia că aș putea să mă pierd în propriul corp. Închid ochii și deodată mă trezesc ca o nălucă în brațele lui. Muzica se aude în surdină, iar sărutul pe care mi-l fură creează versuri. Gustul mă cutremură, limba mă îmbată, brațele îmi sugrumă corpul și-l sufocă fără milă. Sunt sigură că eu acolo n-am să mor, ci doar voi trăi.

Ah, ce căldură și ce emoție, ce zbucium și ce amorțire carnală! Am impresia că am leșinat și mă aflu într-un câmp luminos. Într-o liniște pe care oricine, dacă ar încerca să o distrugă, s-ar distruge pe sine. E prea intens totul ca să mă pot trezi din această agonie! Pot să rămân aici!?

Singurătatea de după o despărțire este năucitoare. Am cerșit în neștire îmbrățișări răzlețe, mi-am implorat corpul să nu mai doară și să își nege tot ce simte. Este o durere care, deși am avut impresia că mă ucide, m-a reconstruit.

Se spune că atunci când ți-e frică de ceva trebuie să încerci. Frica de înălțime mă înspăimântă de mulți ani.

Deci... la fel cum mi-am învins teama singurătății, trăind cu ea, așa îmi voi învinge și teama unei posibile morți, sărind cu parașuta. O voi face și pe asta. Dacă se va întâmpla ceva cu mine – și o spun cu zâmbetul pe buze, pentru că știu sigur că nu se va întâmpla –, măcar îmi rămân scrise toate tânguiriile minții.

– La ce te gândești? întrebă curiosul, în timp ce-și savurează țigara electronică.

– Mă gândesc la noi, îi răspund cu sinceritate.

– Ce frumos! zice atât de sigur pe el.

– Crezi?

Inima începe să mi se zvârcolească. Nu mai suntem împreună de cinci luni, dar lui încă i se pare că „noi” este un cuvânt frumos.

– Normal. Tot ceea ce suntem noi doi e frumos și așa va rămâne pentru totdeauna.

– Și atunci de ce ai ales să mă lași singură?

– Draga mea, nu te-am lăsat singură, ci liberă! Ești o pasăre pe care momentan nu vreau să o distrug. Zbori frumos și îmi place să te admir așa.

– Nu ți-e greu?

– Ba da, e greu, dar mai greu ar fi fost să te forțez să stai într-o cușcă a frustrărilor mele. Ești ceva ce nu pot controla.

– De ce ai nevoie de control? îl întreb, chiar dacă știu deja răspunsul. Sunt ceva ce nu poți manipula, pentru că noi doi ne sincronizăm atât de bine în emoții și gândire? Sunt ceva ce nu se poate supune? O forță prea puternică, ce te cunoaște prea bine? Sunt femeia visurilor tale, dar pe care nu ești pregătit să o învingi? Să îi reziziți? Să o domolești? Sunt prea multă emoție, prea greu, și tu preferi ușorul? Sunt femeia care te inspiră și care te ajută să evoluezi, iar tu nu poți accepta asta?

Nu-mi răspunde..., privirea ta spune deja totul. M-a sărutat pe frunte, apoi și-a înghițit emoția și neputința.

– Te..., te respect prea mult și nu te pot priva, cu atât mai mult să te mint. Pe tine nu te-am mințit niciodată și nici nu aș putea să o fac.

– De ce?

– De ce? Pentru că...

– Pentru că mă iubești?

Tace și apoi oftează. Sunt alături de el pe canapeaua mult prea grunjoasă pentru pielea mea. Corpurile noastre, deși despărțite fictiv de un zid pe care amândoi îl întreținem, freamătă de pasiune. E o liniște pe care, dacă ar fi să o descriu, aș distruge-o. Corpul îmi amorțește – și e bine –, venele tac și renasc, inima se oprește și nu mor, lacrimile îmi curg, dar de fericire. Dacă ar fi fost să trăiesc în alt timp sau la altă vârstă această pasiune, oare aș fi simțit la fel? Oare această legătură dintre noi doi este firească? E pământesc? E normal?

Am jurat că nu vom face dragoste. Că suntem maturi și demni, și că ar trebui să respecti relația pe care o ai acum. Nici nu mă interesează de ce, cine e sau ce face. E o femeie care-ți servește mângâierea în locul meu și de care, din punctul meu de vedere, doar te folosești. Cu siguranță ea știe asta. E vina ei că te acceptă, că te suportă așa, iubind o altă femeie...

Mi-ai zis imediat după ce ți-am deschis ușa:

– Te rog să nu mă provoci.

Mișteai, normal, ca un copil care știe că este pedepsit dacă mănâncă prăjitura.

Dar pe tine nu te mai sperie nimic. Când ești în preajma mea, demnitatea nu îți mai surâde, inima nu te mai ceartă, gândurile nu se mai luptă. Când ești cu mine trăiești, înveți, renaști...

Ai plecat atunci cu emoție și regret în privire. M-ai strâns în brațe, te-ai uitat în ochii mei cu părere de rău,

mi-ai transmis nemărginirea și faptul că mă iubești, apoi te-ai dus și mi-ai promis, odată cu pașii pe care i-ai lăsat pe holul blocului, că vei veni, oricât te-aș nega.

Sunt singură dintr-un păcat pe care mi-l asum. Poate îmi stă bine, poate nu. E posibil să mă completeze mai mult decât îmi dau seama sau să contribuie la o formare pe care momentul nu mă ajută să o aprofundez.

Iubesc, da, și oricâți bărbați mi-ar trece prin inimă, ori de câte ori mă voi îndrăgosti de alții și alții, oricâte alte iubiri meschine îmi vor afișa un zâmbet pe chip, inima mea tot într-o muzică tardivă se va scâlda.

Singurătatea și păcatul îmi vin bine. Fiecare bărbat care m-a cunoscut mi-a zis că am devenit dureros de singură pe mine, iar acest lucru a creat obsesie în inima lor pentru ceea ce sunt. Sunt mulțumită, uneori creez povești care mă pun într-o lumină de victimă, doar pentru că un trecut mult prea tumultuos mă apasă. Îmi asum și asta, perfecțiunea din mintea mea e colțuroasă și rigidă, alteori firavă și diafană.

M-am mințit de atâtea ori, că vreau să te uit. Zile la rând am sperat că tot scriindu-te dorul va lua forma cuvintelor și se va stinge. Că aș putea să iau o pastilă, zece și să nu mai simt durerea. La naiba, câte minciuni am închinat sufletului! Cum am putut, cum? Să îl mint în halul acesta? Să te uit? Da! Ar fi perfect să scap de chinul privirii tale, de mângâieri, de certurile